

Charlotte Antonsen (V):

Jeg bemærkede også, at statsministeren brugte et nyt ord, nemlig fedtspilleri. Det afslører jo ét klogt træk ved statsministeren: at statsministeren nærlæser udtalelsernes fra Venstres formand. Og det må jeg sige i sig selv er meget fornuftigt af statsministeren, men det er ikke så fornuftigt og klogt, når det får statsministeren til at gå uden om det, der var spørgsmålet fra Venstre: Hvor er de visioner, som statsministeren så gerne vil have til debat? Hvorfor har statsministeren ikke benyttet dagen i dag til at fremlægge nogle visioner for Europa i stedet for blot at sige, at vi er i EU, det har vi været i 25 år, og det er ikke så ringe endda? Hvorfor får vi ikke de visioner, som statsministeren for et par dage siden i aviserne sagde nu skulle ind i debatten?

Så bringer statsministeren diskussionen om den kommende regering ind i billedet, og det er jo selvfølgelig nærliggende; vi nærmer os vel snart et folketingsvalg. Men når statsministeren taler om, at Venstre skulle benytte Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet i EU-debatten, er det tågesnak, for så længe de to partier ikke ønsker at tage stilling til den virkelige verden i Europa, skal de aldrig nogen sinde komme til at spille nogen rolle i EU-politikken, lige så lidt som Socialdemokratiet lader Enhedslisten diktere den nuværende regerings EU-politik.

Og dér vil jeg godt spørge statsministeren, når statsministeren begynder at tale om, at vi skulle begynde at inddrage nejsiden i den kommende regerings EU-politik, om det er en trussel om, at Socialdemokratiet ligesom i 1986 vil begynde at sige nej? Er statsministerens holdning til Europa i virkeligheden dikteret af, om statsministeren kan deltage i topmøder eller ej? Er statsministeren slet ikke enig i det, der foregår i EU?

Det synes jeg vi må have et klart svar på, for vi står jo formentlig over for en folkeafstemning, og hvis det så set udefra ser ud, som om statsministeren er lidt i tvivl om, hvorvidt det her med EU er særlig godt, og hvis det ser ud, som om man i Socialdemokratiet overvejer, at hvis man ikke selv sidder ved regeringsmagten, kaster man det hele over styr, så var det da nok så interessant at få det afklaret allerede i dag inden et folketingsvalg.

Statsministeren siger, at det fransk-tyske brev ikke spiller nogen rolle. Jamen det er jo immervæk nævnt i den konklusionstekst, som statsministeren selv har været nede og sige ja til. Dermed kan man altså ikke komme uden om, at der

dels er det irske udkast, som er grundlaget for debatten, og dels det, at landene har valgt at lægge vægt på det fransk-tyske udspil, fordi det i modsætning til de forskellige danske udspil faktisk forholder sig til det, der er de centrale emner på regeringskonferencen, nemlig det retlige samarbejde og forsvarssamarbejdet.

Venstre tillader sig så her at sige, at det er vi glade for, for vi har faktisk lidt flere visioner for Europa, end statsministeren har. At statsministerens så forsøger at få os til at indrømme, at det, at miljø og beskæftigelse er kommet med, burde føre til en ændring af vores syn på regeringskonferencen, er det rene nonsens. Vi har aldrig haft ret meget imod, at man skrev lidt ind, men vi har sagt, at de to emner samt forbrugerpolitikken ikke er centrale for Østudvidelsen, og derfor har det været et problem, at man fra dansk side kun har lagt vægt på dem i regeringskonferencen.

Jeg vil godt slutte med at sige, at Venstre – det har jeg allerede meldt – under alle omstændigheder vil sige ja til det, der bliver resultatet. Vi ser ikke i Europa noget alternativ til et samarbejde Europa, hvor man har demokratiske afgørelser. Uanset at der på statsministerens foranledning kommer lidt småfnidder ind om det ene og det andet, så mener vi ikke, at det ødelægger vores vision om at skabe et Europa, der kan åbne dørene for de lande, der står og tripper ved vores indgangsdør.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Ja undskyld, men når Venstre står her og skoser lidt over, at der er nogle partier, der ikke kigger ud i den virkelige verden, så må jeg sige, at Fremskridtspartiet altså er et parti, som fra først af var meget positivt i 1972, som var en af de største fortalere i 1986, og som i 1992 sagde: Nu er vi gået for langt. Det sagde den danske befolkning sådan set også, men bagefter gik den ved hjælp af armvridning og lignende sådan lige akkurat ind på at sige ja til det dér, som Venstre var så begejstret for.

Når det liberale parti, som altså ikke rigtig vil lytte efter noget som helst, så står og giver et blanko-ja til hvad som helst til en regering, som de selv skoser for ikke at ane, hvilket ben den står på, og til en regering, hvis største parti er Socialdemokratiet, som startede med at være meget, meget tvivlende i 1972, var deciderede modstandere i 1986, faktisk sagde ja i 1992, selv om befolkningen sagde nej, og som var med til